

Nemáme

Aleš se Zorkou udýchaně doběhli do knihovny. Jazyky měli vyplazené jako školníkův pes Felix a hlasitě oddychovali.

„Jsme tu první!“ zvolal vítězně Aleš a urovnal si brýle, které mu sjížděly po zpceném nose jako po klouzačce.

„Jen jestli jsme neběželi zbytečně!“ Kamarádka svírala v ruce papírek a znovu si polohlasně četla, co si na něj ve škole ve spěchu poznamenala: „Vyděšená strašidla, Zločin mezi dinosaury, Vtipný ořech a natvrdlý louskáček.“

Uvnitř nebyla ani noha, jen za výpůjčním pultem seděla knihovnice Růženka a zapisovala do počítače záznamy o nových knihách.

„Dobrý den,“ volali malí čtenáři už ode dveří. „Pan učitel nám vybral skvělé knížky ke čtení,“ překřikovali se navzájem. „Chtěli jsme, aby byl jeden příběh hrůzostrašný, druhý napínavý a třetí legrační!“

„Vy jste jako velká voda,“ smála se na dvojici školáků paní knihovnice. „A jak to, že máte nového učitele?“

„Máme. Jmenuje se Ježek,“ odpověděl Aleš.

„Ale vypadá jako krtek,“ chichotala se Zorka.

„Pan Ježek zastupuje naší paní učitelku Snížkovou, která je prý nemocná,“ vysvětlil klučina s rozčepýřenými vlasy. „To je nám moc líto, ale Krtek, teda Ježek,“ opravil se, „je bezva. A taky rozumí knížkám.“

Paní Růženka pokynula rukou na znamení, že už ví všechno, a vzala si od Zorky ušmudlaný lísteček. Když ho četla, čelo se jí zkrabatilo jako harmonika.

„Bohužel. Tyhle knížky nemáme.“

„To přece není možné?!“ vykřikli Zorka s Alešem oba najednou a zatvářili se, jako by spolkli žábu.

To přece
není možné?!

Čtení v prodloužení

„Takže nás spolužáci předběhli,“ vydechl zklamaně Aleš. Složil ruce na pult a opřel se o ně bradou. „Neměli jsme jít po vyučování na oběd, ale rovnou sem.“

„Nikdo z druhé třídy tady dneska ještě nebyl,“ zavrtěla hlavou Růženka. „Tyhle knížky máme v knihovně vždy po jednom kuse a rozpůjčované jsou už od léta.“

„A kdy je někdo vrátí?“ zajímala se Zorka.

Růženka se znovu obrátila k monitoru a prsty jí chvilku běhaly po klávesnici.

„Až v zimě,“ odpověděla. „Je mi líto.“

„To přece nejde,“ namítl Aleš vážně. „Sama jste nám říkala, že knihu musíme do měsíce přinést zpátky. A teď je září.“

„Máš pravdu, ale výpůjčku si můžeš dvakrát prodloužit. A u těchto knih mám poznámku, že už si je někdo zamluvil. Takže těmto čtenářům je musím půjčit přednostně.“ Pokrčila rameny na znamení, že se nedá nic dělat.

„A pak že děti nečtou,“ poznamenala rozmrzele dívka s culíkem a vyhlédla z okna. Za okny sálalo slunce, jako by si ani nevšimlo, že letní prázdniny už skončily. U stánku se zmrzlinou se tvořila fronta a lidé s ručníky přes rameno spěchali na koupaliště. Do zimy bylo daleko.

„Zorko, co kdybyste si vybrali jiné knížky?“ navrhla knihovnice. „Já se snažím do knihovny pořizovat všechny pěkné knížky, ale nemůžu koupit víc než jeden nebo dva výtisky. To bychom se sem nevešli.“

Ukázala kolem sebe a povzddechla si.

Víc knížek
se sem
nevejde!
Knihovna
není
nafukovací!

Přeplněná knihovna

Knihovna byla knihami úplně napěchovaná. Skoro praskala ve švech. Knihy byly vyskládané na policích až ke stropu a vršily se na okenních parapetech. Na stolcích i pod stolky byly vyrovnané sloupce knih. Paní knihovnice měla z obou stran kolem židle navršené krabice od banánů. Jen v nich místo tropického ovoce skladovala knihy. Byl zázrak, že se za pult vešla. Aleše napadlo, že nesmí přibrat, jinak by se k počítači neprotáhla.

„Nikdy mě nenapadlo, že knih je tolik,“ vydechl obdivně Aleš, když se po všech těch knihách podíval. Najednou mu knihovnice přišla uprostřed toho všeho popsaneho papíru malinká a ztracená. „Nebylo by pro vás lepší, kdyby spisovatelé psali míň? Nebo se aspoň tolik nerozepisovali?“

„Já jsem ráda, že vychází tolik rozmanitých knih,“ zavrtěla Růženka hlavou, až se jí z účesu uvolnila jedna zlatá kudrlinka. „Aspoň můžu každému čtenáři nabídnout knížku, která přesně odpovídá tomu, co hledá. Ale větší knihovnu bychom potřebovali jako sůl.“

„Jenže to bude trvat věčnost, než se nějaká nová knihovna postaví,“ ozvala se Zorka. „My ty knížky potřebujeme teď. A nejen já s Alešem. I ostatní spolužáci. Pan

My
bychom
ty knížky
potřebovali
hned...

učitel nám dal na přečtení tři měsíce. Každý měsíc musíme přečíst jednu knihu, a pak si o ní budeme povídat. Prý si knihy máme vypůjčit v knihovně.“ Bylo jí do breku.

Paní knihovnice uznala, že na takový úkol je její knihovna krátká. Uvařila dětem šípkový čaj. Usadili se kolem nízkého stolku a všichni tři mlčky upíjeli z puntíkových hrnečků horký nápoj. Přemýšleli, co dál. Sehnat dvacet stejných knih není

jako koupit dvacet rohlíků. A zatímco se jim v hlavě převalovaly myšlenky jako nepodajné těsto, v temných knihovnických koutech špicovali uši knižořrouti. Za denního světla je mezi regály nezahlédnete, ale to neznamená, že tam nejsou. Vždycky je někdo z nich na stráž, aby mu nic z toho, co se v knihovně děje, neuteklo.

„A co když pan učitel vůbec nemyslel naši knihovnu, ale školní knihovnu?“ napadlo najednou Růženku.

